

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE.|| QVATVOR LIBRIS COM-||REHNSA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

X. Testimonia reliquorum Patrum, ab anno D. ad M.CC.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54092)

rentia medicinam spes vita reparetur aeterna; & qui regenerationis donum violassent, proprio se iudicio condemnantes, ad remissionem criminum pervenirent, sic divina bonitatis presidii ordinatis, & indulgentia Dei sine supplicationibus sacerdotum nequeat obtineri. Mediator enim Dei & hominum, homo Christus Iesus, hanc Ecclesie Præpositis tradidit potestatem, & & confitentibus actionem pœnitentia daret, & eosdem salubri satisfactione purgatos, ad communionem Sacramentorum per ianuam reconciliationis admitterent. Hoc loco S. Leo apertissimè docet, confessionem esse necessariam Iure diuino. Nam ab ipso Deo ordinatum esse scribit, ut indulgentia Dei sine sacerdotum ministerio nequeat obtineri: & deinde addit, Ministerium sacerdotum ex Christi instituto in eo consistere, ut confitentibus Pœnitentiam iniungant, & eosdem ad communionem Sacramentorum per ianuam reconciliationis admittant. Loqui autem S. Leonem de confessione secreta, & peccatis omnibus etiam occultis, perspicuum est tum ex loco superiore, tum etiam quia non possent sacerdotes congruam pœnitentiæ actionem iniungere, nisi peccata omnia accuratè cognoscerent. PORRO ad hunc locum Kemnitius nullam solutionem reperire potuit.

SEXTO, habemus SOZOMENVM, qui lib. 7. hist. cap. 16. ita loquitur: *Cum prorsus non peccare, natura sit humana diuiniore; pœnitentibus, quamuis frequenter deliquissent, veniam dare Deus iussit, & ad impetrandam veniam, confiteri peccata necessarium est.* Hic audis ab homine Græco, & Iudeo diuinum, & Confessionis necessitatem.

CAPVT X.

*Testimonia reliquorum Patrum ab anno D.
ad MCC.*

NUNC addemus testimonia aliqua eorū Scriptorum, qui floruerunt consequentibus ætatibus usque ad annum Domini MCC. quo demùm tempore sub Innocentio III. Confessionis omnium peccatorum legem latam fuisse, Aduersarij mentiuntur. Habemus

Habemus igitur post annum Domini D. sanctum GREGORIVM I qui homil. 26. in Euangelia, explicans illa verba: *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis. Videndum est, inquit, qua culpa, aut qua sit pœnitentia sequuta post culpam; Et quos omnipotens Deus, per compunctionis gratiam visitat, illos Pastoris sententia absoluat. Tunc enim Vera est absolutio Præsidentis, cum æterni arbitrium sequitur Iudicis.* Non potest autem sacerdos cognoscere, an pro ratione culpæ pœnitentiam egerit, qui solui desiderat, nisi culpā ipsam, vel potius culpas omnes pœnitens apertè confiteatur: quare necessaria est Confessio omnium peccatorum. Quod etiam eodem in loco idem Gregorius colligit, ex Lazari excitatione & solutione: *Lazaro, inquit, dicitur, Veni foras, ac si aperire cuilibet mortuo in culpa diceretur: Cur reatum tuum intra conscientiam abscondis? foras iam per Confessionem egredere, qui apud te interiùs per negationem lates. Veniat itaq; foras mortuus, id est, culpam confiteatur peccator: Venientem Verò foras, soluant discipuli, Et pastores Ecclesia ei pœnam debeant amouere, quam meruit, qui non erubuit confiteri quod fecit.*

Eodem seculo floruit Ioannes CLIMACVS, qui in suo libro, qui inscribitur Climax, gradu 4. ita loquitur: *Ante omnia Verò culpas nostras praclaro Iudici nostro soli cōfiteamur: omnibusq; si ille iusserit, confiteri simus parati. & infra dicit, sine Confessione, quæ fit homini, nullam posse consequi remissionem.*

Post annū Domini DC. habemus CAESARIVM Episcopum Arelatensem. Is hom. 6. 7. 8. 9. & 10. de Pœnitentia egregiè disputat, & in septima quidem scribit, peccata confitendo, & pœnitentiam agendo purgari: in decima verò paulò fufius de necessitate Confessionis loquitur: *Vnde Vos, inquit, frequenter admonui, fratres charissimi, iterum atque iterum admoneo, Et contestor, Et qui se cognoscit de littore continentia, tempestate libidinis, in pelago luxuria fuisse iactatum, Et castitatis incurrisse naufragium; peccatorum confessionē velut tabulam fracta nauis velociter apprehendat, Et per ipsam de abyfso ac profundo luxuria possit euadere, Et ad portū Pœnitentia peruenire, Sibi iam tutiori loco spes anchoram figere, Et salutē perditam valeat reparare.* Porro, loqui Cæsarium

de Confessione omnium peccatorum in specie, perspicuum est ex homil. 7. vbi comparat peccata morbis, confessionem medicinæ, sacerdotem medico: neq; enim, vt etiam supra diximus, satis est ad sanandos morbos corporales, si medico agrotus dicat, se malè habere, nisi in specie morbû, vel morbos, si forrè pluribus simul vexatur, aperiat.

Post annum Domini DCC. venerabilis BEDA in commentariis ad cap. 5. epistolæ S. Iacobi, exponens illud: *Confitemini alterutrum peccata vestra. In hac, inquit, sententia, illa debet esse discretio, vt quotidiana leuiq; peccata, alterutrum coequalis cōfiteamur, eorumq; credamus oratione saluari: porrò grauioris lepra immunditiam, iuxta legem, sacerdoti pandamus, atq; ad eius arbitrium, qualiter, & quanto tempore iussu purificari curemus.*

Idem Beda lib. 5. histor. Gentis suæ, cap. 14. scribit in signum exemplum militis, qui cùm confiteri peccata sua negligeret, vel erubesceret, etiam si ab ipso Rege sapiùs moneretur, vt more Christiano Confessionem peccatorum suorum faceret, antequam de hoc seculo exire compelleretur: tandem horribili præcedente visione, ad Inferni perpetuos cruciatus raptus, neglectæ dilataeque Confessionis pœnas iustissimas dedit.

Eodem seculo THEODORVS Studytes in vita sancti Platonis, laudat eundem Platonem, quodd ab adolescentia, Paltori animæ suæ confiteri consueuisset, non minùs frequenter quàm diligenter, peccata omnia, ad intimas vsque cogitationes.

Post annum Domini DCCC. RABANVS Episcopus Moguntinus lib. 7. in Ecclesiasticum, cap. 7. de Confessionis necessitate ita loquitur: *Qui transgreditur mensuram in concupiscentiis carnis, & aggravatur eius delictis, necesse est, vt per cōfessionem peccatorum, fœditatem euomat, & sic per ieiunium & castigationem corporis, ad statum pristinae sanitatis redeat.* Vide eundem lib. 2. de institutione Clericorum, cap. 30.

Eodem seculo Nicephorus CARTOPHYLAX in epist. ad Theodosium, cuius fragmentum exstat in 1. Tomo Bibliothecæ sanctorum Patrum: *Olim, inquit, omnes oportebat ad ipsos Pontifices accedere, suaq; illis occulta prodere, & sic vel*
recon-

reconciliationem, vel repudium ferre. Ignoro autē qui factum sit, cur hac minus obseruentur: quamuis existimem Pontifices negotij radio, frequentiq; multitudinis turbulentia defatigatos, id opera ad Monachos transmississe, ad eos scilicet, qui Verè probati sint, aliisq; valeant esse vtilis. Et infra: Porro si quis expertus sit, & frugi, & cum hoc, sacerdotio fungatur, ad illum imprimis accedendum. Ex hoc loco intelligimus, communicatam fuisse à Pontificibus absoluendi potestatem etiam Monachis, non tamen quibuscunque, sed iis tantum, qui & sacerdotio fungerentur, & doctrina ac probitate præditi essent.

Post annum Domini CM. RADVLPHVS Flauiacensis, lib. 3. in Leuiticum, cap. 7. Dignum est, inquit, *Et qui peccatorum suorum confessionem facit, consumet ea omnia, quæ ad memoriam reuocare potest, Domino pandens; non alia prodens, alia abscondens.*

Post annum Domini M. Petrus DAMIANVS in serm. de S. Andrea: *Quartus gradus, inquit, est confessio oris: hæc purè faciendâ est, quia non est pars peccatorum dicendâ, & altera retinendâ: neq; lenia confitendâ, & grauiâ diffitendâ, &c.* Et infra de sacerdote Confessario loquens: *Videat, inquit, ne unquam de his, quæ sub signaculo Confessionis accepit, aliquam faciat mentionem, &c.*

Idem in epist. ad Desiderium, de miraculis sui seculi, refert insigne exemplum de integritate Confessionis: *Hugo, inquit, Cluniacensis Abbas, cum ad suum me Monasterium perduxisset, frater quidam senex in infirmorū domo ingrauescente totius corporis tumore languebat. Hic porro cum Abbatis comperisset adesse præsentiam, latus effectus, diuinam cepit implorare clementiam: Domine, inquit, quem nullum later occultum, quaeso, si quid reatus in me est, quod non sim hucusque confessus, tu mihi misericorditer in memoriam reuoca, quatenus Abbati meo, dum præsens est, purè confitear, atque ab eo, qui ius hoc in me præ cateris habet, iudicatus absoluar. Hoc dicto, huiusmodi vox auribus eius insonuit: Certè est, certè est aliquid in te, quod confessus adhuc non es. Cumque ille vocem solam audiret, sed à quo procederet non videret; orando subiunxit: *Exprime Domine manifestâ quid hoc sit, & confessus corrigam quod errauis.* Porro vox*

eadem peccatum quoddam sicut quarebat, signanter expressit, quod ille à se commissum illico recognouit, & Abbati signanter accito, facta Confessione purgavit: paucisq; diebus in sancta pace defunctus est.

Post annum Domini M.C. S. BERNARDVS in serm. ad milites templi, cap. 12. *Quid, inquit, de Berphage dicam, & Confessionis Sacramentum, & sacerdotalis ministerij mysterium continetur?* Et infra: *Et quidem Verbum in corde peccatoris, operatur salutiferam contritionem: Verbum vero in ore, noxiam tollit confusionem, ne impediatur necessariam confessionem.* Et infra sacerdotibus dicit; *Non absoluant etiam compunctum, nisi viderint & confessum.* Hic habemus P. R. M. O., Confessionem Sacramentum esse, ac proinde Iuris diuini. S. E. C. V. N. D. O., necessariam esse etiam iis, qui cordis compunctionem videntur adepti. T. E. R. T. I. O., sacerdoti esse faciendam, & ab eodem Absolutionem expectandam.

Esse autem peccata omnia cōfitenda, docet idem Bernardus serm. 16. in Cantica his verbis: *Omne quod remordet conscientiam, confitere humiliter, pure, fideliter.*

Hic addi potest testimonium Hugonis de S. Victore, lib. 2. de Sacram. part. 14. cap. 1. vbi explicans illud, Iac. 5. *Confitemini alterutrum peccata vestra, & orate pro inuicem, ut saluemini*, monet, ideo dictum esse, *confitemini, ut saluemini*, quia non saluamur, nisi confiteamur. I. T. E. M. Richardi de S. Victore, in lib. de potestate ligandi & soluendi, cap. 4. vbi dicit, Pœnitentiam veram esse abominationem peccatorum, cum voto cauendi, confitendi, & satisfaciendi; & probat tum ex natura, tum ex Scriptura. D. E. N. I. Q. U. E., testimonium Petri Cluniacensis, qui Bernardi, Hugonis, & Richardi æqualis fuit. Is lib. 1. de miraculis, apertissimè docet, Confessionem omnium peccatorum lethaliū omnino necessariam esse iis, qui post Baptismum peccauerunt.

Habemus igitur testimonia Patrum, partim Græcorum, partim Latinorum, ad triginta, qui omnes ante Innocentij III. tempora floruerunt: ex quibus apertè conuincitur eorum omnium error, qui Confessionem non à Christo, sed ab Innocentio III. institutam esse docent.

CAPVT